

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

1€ - Ιούνιος 2012 - Τεύχος 65

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (4Η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Η πρότασή μας για τις εκλογές της 17 Ιούνη

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ

ΨΗΦΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΣΤΟ ΚΚΕ

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

...Οι εξοργισμένες εργατο-λαϊκές μάζες, περιφρονώντας την προεκλογική αστική κινδυνολογία, από τη μια καταψήφισαν και διέλυσαν στην ουσία, ολόκληρο το σαπισμένο αστικό πολιτικό σύστημα. Ανατρέποντας έτσι το μαύρο μέτωπο της ντόπιας και της ξένης ληστοπειρατείας!

Και από την άλλη, με την ψήφο τους αλλά και με την οργισμένη αποχή τους, έστειλαν έντονο μήνυμα στις ηγεσίες και τα κόμματα της κατακερματισμένης Αριστεράς. Εκδηλώνοντας καθαρά την ελπίδα και την θέλησή τους για μια κυβέρνηση σύμπραξης όλης της Αριστεράς, ικανής και αποφασισμένης να παλέψει για να βγάλει την χώρα από το βάλτο της καπιταλιστικής σαπίλας!...

Αναμφίβολα οδεύουμε φανερά προς μια νέα εκλογική ήττα των αστικών πολιτικών δυνάμεων του μαύρου μετώπου, ακόμα πιο βαριά

Προσεγγίζουμε γοργά σ' ένα πολύ κρίσιμο σημείο μιας κοινοβουλευτικής αναμέτρησης που μπορεί να εξελιχθεί σε μια ανοιχτή ταξική ρήξη και ανατροπή του παρακμασμένου καπιταλισμού, ή σε μια νέα υποχώρηση και οδυνηρή ήττα των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, του σοσιαλισμού και της κοινωνικής προόδου....

...Στη σελίδα 3

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

- Πραγματική κυβέρνηση της αριστεράς και αληθινή λαϊκή εξουσία, είναι μόνο η κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών, η κυβέρνηση των Εργατικών και Αγροτικών Συμβουλίων, με πρόγραμμα σοσιαλιστικής κατεδάφισης του σαπισμένου καπιταλισμού!
- Τα ληστρικά μνημόνια δεν διορθώνονται, ούτε και καταργούνται με διαπραγματεύσεις και παζάρια. Παστρικές κουβέντες: δεν δεχόμαστε κανένα μνημόνιο και καμιά τοκογλυφική σύμβαση!
- Άμεση μονομερή διαγραφή του χρέους, μας χρωστάνε δεν τους χρωστάμε!
- Έξω από την ψευδεπίγραφη «Ευρωπαϊκή Ένωση» της ληστρικής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας με αδιάκοπο αγώνα για τον σοσιαλισμό!
- Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Συμμαχίας και Πάλης με τους εργάτες και τους λαούς όλης της Ευρώπης, στην προοπτική των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της ευρωπαϊκής Ηπείρου!
- Η οικονομική κρίση δεν είναι κρίση του «νεοφιλελεύθερου» μοντέλου. Είναι η αθεράπευτη κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού και αντιμετωπίζεται μόνο με έναν τρόπο: με αγώνα ταξικό, επαναστατικό, για την ανατροπή και την κατάργηση του καπιταλιστικού συστήματος, με ανυποχώρητο αγώνα για τον σοσιαλισμό και την εργατική δημοκρατία!
- Απαλλοτρίωση όλων των τραπεζών και δημιουργία μιας Κεντρικής εθνικοποιημένης Τράπεζας κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων και της κοινωνίας!
- Κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα κοινωνικά μέσα παραγωγής. Άμεση κοινωνικοποίησή τους κάτω από αληθινό εργατικό έλεγχο και διεύθυνση εργατική, σύμφωνα με ένα κεντρικό σοσιαλιστικό σχεδιασμό της παραγωγής και της οικονομίας ολόκληρης!

Να ποιες πρέπει να είναι οι βασικές προγραμματικές κατευθυντήριες γραμμές μιας πραγματικής κυβέρνησης της Αριστεράς. Μιας κυβέρνησης της οποίας τα ηγετικά στελέχη θα έχουν ξεκάθαρο στο κεφάλι τους ότι ο απάνθρωπος ιμπεριαλιστικός καπιταλισμός δεν εξανθρωπίζεται, ούτε και εκδημοκρατίζεται. Γι' αυτό και δεν έχουν κανένα απολύτως νόημα οι όποιες διαπραγματεύσεις και συζητήσεις με τους αγύρτες εκπροσώπους του.

Τέλος, πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι, για μια κυβέρνηση σαν κι αυτήν, μια κυβέρνηση Εργατικών και Αγροτικών Συμβουλίων, με επαναστατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα, θα πάλευε το ΚΚΕ, αν στη θέση της σταλινικής ηγεσίας του ήταν μια άλλη λενινική μπολσεβίκικη ηγεσία, μια αληθινή κομμουνιστική ηγεσία.

Η Εργατική Δημοκρατία
και στο διαδίκτυο
www.ergatikidimokratia.gr

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας, χρειάζεται βοήθεια

Η μικρή αυτή εφημερίδα των μαρξιστικών επαναστατικών ιδεών, στηρίζεται στο υστέρημα μιας μικρής ομάδας επαναστατών, που διεκδικούν το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος, έξω από μηχανισμούς.

Δεν έχει, ούτε και θέλει νάχει, κάποιους χρηματοδότες, άρα και εξαρτήσεις.

Υπολογίζει σταθερά στη βοήθεια των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Η συνέχιση της έκδοσής της εξαρτάται από την όσο το δυνατό πλατύτερη διάδοσή της και την όποια οικονομική ενίσχυση των αγωνιστών αναγνωστών της.

Περιμένουμε την αγωνιστική βοήθειά σας

Η Συντακτική Επιτροπή

Τα κείμενα αυτού του τεύχους προδημοσιεύτηκαν στο site της Εργατικής Δημοκρατίας, στο Internet.

**Εργατική
Δημοκρατία**

Εφημερίδα της Κίνησης
Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς.
Συντάσσεται από Επιτροπή.
Υπεύθυνος Έκδοσης: Σταθάτος Χάρης
www.ergatikidimokratia.gr
e-mail: xasta@otenet.gr
και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας
Σωκράτους 79-81, 3ος όρ. Αθήνα
Τηλ.: 6947704280

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν υποχρεωτικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής.
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Μια μαύρη επέτειος

Για το εργατικό επαναστατικό κίνημα της χώρας μας και για το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα η 6η του Ιούνη είναι μια μαύρη επέτειος. Και συγχρόνως μια σελίδα ηρωισμού και υπέρτατης θυσίας.

Στις 6 Ιούνη 1943 οι ιταλοί φασίστες κατακτητές, δολοφόνησαν άνανδρα, κοντά στο Νεζερό της Λαμίας, 106 παλαιούς μαχητές του προλεταριακού και κομμουνιστικού μας κινήματος κρατούμενους τότε στο στρατόπεδο της Λάρισας.

Οι περισσότεροί τους ήταν φυλακισμένοι στο κάτεργο της Ακροναυπλίας, από την αυλικοστρατιωτική δικτατορία του Γιάννη Μεταξά. Η οποία τους παρέδωσε (συνολικά πάνω από 600) στους κατακτητές φασίστες, προφανώς για να τους ξεκάνουν.

Ανάμεσα στους 106 που δολοφονήθηκαν στο Νεζερό, ήταν και ο πρώτος Γραμματέας του ΚΚΕ (1924-26), ο φωτισμένος διανοούμενος επαναστάτης κι θεμελιωτής του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα, ο μπολσεβίκος λενινιστής Παντελής Πουλιόπουλος.

Μαζί του ήταν επίσης και άλλοι 3 διεθνιστές κομμουνιστές: ο Γιάννης Ξυπόλπιος, ο Νώντας Γιαννακός, και ο Γιάννης Μακρής.

Οι 4 αυτοί μαρξιστές επαναστάτες, ήταν ηγετικά στελέχη της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ. Πάλευαν ανυποχώρητα ενάντια στον σταλινικό σοσιαλπατριωτισμό για ένα μπολσεβίκικο αληθινό κομμουνιστικό κόμμα, εθνικά και παγκόσμια, σύμφωνα με τις ιδρυτικές αρχές της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Και μετά την επικράτηση του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού συνέχισαν τον αγώνα τους μαζί με τον Λέων Τρότσκι, θεμελιώνοντας την νέα Κομμουνιστική Διεθνή του μπολσεβικισμού, την 4η Διεθνή.

Τιμώντας την αθάνατη μνήμη τους συνεχίζουμε τον αγώνα τους για τις αληθινές μαρξιστικές ιδέες, την κομμουνιστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας από την καπιταλιστική βαρβαρότητα

Βρείτε όλα τα παλιά τεύχη της Εργατικής Δημοκρατίας (σε μορφή PDF) μαζί με νέα κείμενα για την πολιτική επικαιρότητα, το εργατικό κίνημα, την ιστορία, την μαρξιστική θεωρία και πολλά άλλα, στο Internet, στην διεύθυνση: www.ergatikidimokratia.gr

Η πρότασή μας για τις εκλογές της 17 Ιούνη

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ

ΨΗΦΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΣΤΟ ΚΚΕ

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στις 6 του Μάη, η εργατική τάξη και η αγροτική και λαϊκή φτωχολογία της χώρας, εκδηλώνοντας το ταξικό μίσος και την συσσωρευμένη οργή τους, έδωσαν ένα ισχυρό χτύπημα στην εξουσία της εκμεταλλεύτριας άρχουσας τάξης και στα πολιτικά της όργανα!

Οι εξοργισμένες εργατο-λαϊκές μάζες, περιφρονώντας την προεκλογική αστική κινδυνολογία, από τη μια καταψήφισαν και διέλυσαν στην ουσία, ολόκληρο το σαπισμένο αστικό πολιτικό σύστημα. Ανατρέποντας έτσι το μαύρο μέτωπο της ντόπιας και της ξένης ληστοπειρατείας!

Και από την άλλη, με την ψήφο τους αλλά και με την οργισμένη αποχή τους, έστειλαν έντονο μήνυμα στις ηγεσίες και τα κόμματα της κατακερματισμένης Αριστεράς. Εκδηλώνοντας καθαρά την ελπίδα και την θέλησή τους για μια κυβέρνηση σύμπραξης όλης της Αριστεράς, ικανής και αποφασισμένης να παλέψει για να βγάλει την χώρα από το βάλτο της καπιταλιστικής σαπίλας!

Οι καιροί άλλαξαν...

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό να σημειωθεί το γεγονός ότι για πρώτη φορά μετά το 1974, οι διασπασμένες και πανικόβλητες αστικές πολιτικές δυνάμεις, δεν κατόρθωσαν, την επόμενη των εκλογών, να συνεννοηθούν και να σχηματίσουν κυβέρνηση! Αντιμέτωποι, οι ανυπόληπτοι ηγέτες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, με την εκλογική κατακραυγή του οργισμένου λαού, εκλιπαρούσαν τους ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, να τους βγάλουν από το πολιτικό αδιέξοδο, συμμετέχοντας σε μια κυβέρνηση συνεργασίας μαζί τους!

Όμως, οι καιροί άλλαξαν. Το οργισμένο μήνυμα του εξαπατημένου πολλές φορές λαού και η επιδείνωση της καπιταλιστικής κρίσης, δεν άφησαν περιθώρια και δεν επέτρεψαν την επανάληψη του πολιτικού αίσχους του 1989. Όταν, ο τότε «**Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου**» (με κύρια δύναμή του το σταλινικό ΚΚΕ του «Λαϊκού Μετώπου») μπήκε πρό-

θυμα και ανεμπόδιστα, στις αστικές κυβερνήσεις «εθνικής ενότητας» (τις αντιλαϊκές κυβερνήσεις Τζανή Τζανετάκη και «οικουμενική» του Ζολώτα) και έβαλε πλάτη για να βγει το σαπισμένο αστικό σύστημα από τα αδιέξοδα μιας ακόμα κρίσης του.

Τούτη τη φορά όμως ήταν σε όλους φανερό ότι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και ο οργισμένος λαός, δεν θα ανέχονταν παθητικά μια νέα σύμπραξη των κομμάτων της αριστεράς με τα κόμματα του μαύρου μετώπου, τα χρεοκοπημένα και μισπτά όργανα της ιμπεριαλιστικής ληστοπειρατείας. Γι' αυτό τα κροκοδείλια κλάματά τους για την «σωτηρία της πατρίδας» και οι απεγνωσμένες εκκλήσεις για νέες «εθνικές» ταξικές συμφιλιώσεις και συνεργασίες, έπεσαν στο κενό. Η φαρσοκωμωδία των «διερευνητικών εντολών» γελοιοποίησε ακόμα περισσότερο τους πρωταγωνιστές πολιτικούς υπηρέτες της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας. Το πυρακτωμένο κοινωνικό έδαφος έκανε αδύνατο τον επιδιωκόμενο ταξικό συμβιβασμό. Και γι' αυτό, τα ντόπια και τα ξένα κέντρα της ιμπεριαλιστικής καπιταλιστικής εξουσίας, αναγκάστηκαν να καταπιούν την λύσσα τους και να προσφύγουν σε επαναληπτικές εκλογές, παρά τις φανερά δυσοίωνες προοπτικές για τους εκπροσώπους τους.

Πολύ πιο κρίσιμη αναμέτρηση...

Μπήκαμε έτσι σε μια νέα και πολύ πιο κρίσιμη εκλογική καμπάνια και αναμέτρηση, από την οποία εξαρτάται και θα καθοριστεί η πορεία και η προοπτική των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων στη χώρα μας και στην Ευρώπη ολόκληρη μέσα στους επόμενους μήνες!

Σ' αυτήν την αναμέτρηση, η οποία έχει έντονα χαρακτηριστικά ανοιχτής ταξικής σύγκρουσης αγεφύρωτης, οι έντρομοι ηγέτες των αστικών πολιτικών δυνάμεων, χρησιμοποιούν ήδη και θα χρησιμοποιή-

ήσουν όλα τα μέσα που διαθέτουν, για να ανακόψουν την άνοδο των κομμάτων της αριστεράς, να ανατρέψουν το νέο πολιτικό σκηνικό που έχει διαμορφωθεί μετά της 6 του Μάη και τελικά να μεταβάλλουν την πολιτική ήττα τους σε νίκη, με έναν συνδυασμό αδιόστακτης κινδυνολογίας, τρομοκρατίας, ψευτιάς και παραπλάνησης, ιδιαίτερα των μικροαστικών μαζών. Και συγχρόνως με τις γνωστές μεθόδους χρησιμοποίησης ηγετών της αριστεράς στον πασίγνωστο ρόλο του δούρειου ίππου, ενόνοματι βέβαια της «εθνικής ενότητας» και της «σωτηρίας της πατρίδας», που πρακτικά σήμαινε και σημαίνει πάντα την σωτηρία της σαπισμένης και βάρβαρης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Όστόσο, όλα δείχνουν για την ώρα, ότι η ενορχηστρωμένη εκστρατεία φόβου, εκβιασμού, εξαπάτησης και δολοφονίας, που έχει εξαπολυθεί απ' όλα τα κέντρα της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας, μέσα κι έξω από τη χώρα, έχει το αντίθετο αποτέλεσμα. Όχι μόνο δεν καταφέρνει να αναζωογονήσει τα βασικά στηρίγματα του γκρεμισμένου αστικού πολιτικού συστήματος, αλλά θερμαίνει πιο πολύ την αγανάκτηση του εκμεταλλευόμενου λαού πυκνώνει τις γραμμές της αριστεράς (προπάντων του ΣΥΡΙΖΑ) και μεγαλώνει την ταραχή, τον πανικό και την λύσσα, στους κόλπους της

της έκδοσης

άρχουσας τάξης και της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, όπως πολύ καλά το δείχνουν τα καθημερινά ανακοινωθέντα τους, οι συσκέψεις, οι επανασυγκολήσεις κομματιών της δεξιάς αντίδρασης, οι σφυγμομετρήσεις, το παραμιλητό της λεγόμενης κεντροαριστεράς και άλλα πολλά!

Προοπτική ανοιχτής ταξικής ρήξης...

Αναμφίβολα οδεύουμε φανερά προς μια νέα εκλογική ήττα των αστικών πολιτικών δυνάμεων του μαύρου μετώπου, ακόμα πιο βαριά από την προηγούμενη. Τα κόμματα και γενικότερα το κίνημα της Αριστεράς και της εργατικής τάξης, θα βγουν απ' αυτές τις εκλογές ισχυρότερα από κάθε άλλη φορά. Με πιθανότερο νικητή το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ!

Με άλλα λόγια προσεγγίζουμε γοργά σ' ένα πολύ κρίσιμο σημείο μιας κοινοβουλευτικής αναμέτρησης που μπορεί να εξελιχθεί σε μια ανοιχτή ταξική ρήξη και ανατροπή του παρακμασμένου καπιταλισμού, ή σε μια νέα υποχώρηση και οδυνηρή ήττα των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, του σοσιαλισμού και της κοινωνικής προόδου.

Για μια ακόμα φορά, όλα κρέμονται από την πολιτική και την στάση που θα κρατήσουν σ' αυτή την πορεία προς τις εκλογές και αμέσως μετά, τα κόμματα και οι ηγέτες που μιλάνε στο όνομα της εργατικής τάξης και του εκμεταλλευόμενου λαού, που εμφανίζονται ως Αριστερά και αναφέρονται στα ιδανικά του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού!

Όπως πάντοτε έτσι και τώρα οι προλετάριοι της πόλης και του χωριού, ολόκληρος ο εκμεταλλευόμενος λαός, ψάχνουν τον δρόμο τους προς την εξουσία μέσα από την σκληρή μακρόχρονη ταξική πάλη τους ξεχωρίζοντας σταδιακά τους φίλους από τους εχθρούς. Και στις αποφασιστικές στιγμές αυτής της πορείας τραβάνε πιο μπροστά από τους παραδοσιακούς ηγέτες τους που δυσκολεύονται να κατανοήσουν την συγκεκριμένη κίνηση και την πραγματική θέληση των μαζών, συνεχίζοντας να διατηρούν την στενή σχέση τους με την άρχουσα αστική τάξη και τους θεσμούς της εξουσίας τους.

Για μια δική τους κυβέρνηση...

Είναι περισσότερο από βέβαιο, ότι οι εργάτες, οι άνεργοι, οι φτωχοί αγρότες και οι άλλοι εκμεταλλευόμενοι, που θα ψηφίσουν τον ΣΥΡΙΖΑ στις 17 Ιούνη, δεν θα το κάνουν για να σχηματιστεί μια κυβέρνηση

συνεργασίας με αστικά κόμματα που υποσχονται την κατάργηση ή την τροποποίηση των ληστροικών μνημονίων. Αντίθετα, θα ψηφίσουν μαζικά και με πείσμα τον ΣΥΡΙΖΑ επειδή θέλουν να ολοκληρώσουν την ήττα του μαύρου μετώπου και του αστικού πολιτικού συστήματος, για να επιβάλουν μια πραγματική κυβέρνηση της Αριστεράς, **δηλαδή μια δική τους κυβέρνηση, που θα ανοίξει τον δρόμο για να περάσει η εξουσία και τα μέσα της παραγωγής στα χέρια του εργαζόμενου λαού, (έξω από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της «ΕΕ»), με την σοσιαλιστική κατεδάφιση του αγριανθρωπικού καπιταλισμού της κρίσης και της σαπίλας.** Αυτά τα απλά και τετράγωνα έχουν στο νου τους, άλλωστε, όχι μονάχα οι οπαδοί και οι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και όλοι οι προλετάριοι ψηφοφόροι της Αριστεράς και οπωσδήποτε οι περισσότεροι από τις εκατοντάδες χιλιάδες απδιασμένους προλεταριακούς πολίτες που από χρόνια απέχουν από το θέατρο των εκλογών, αποδοκιμάζοντας έτσι την πολιτική όλων των κομμάτων, αστικών και «αριστερών».

Αλλά, το δυστύχημα είναι ότι οι ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ (όπως ακριβώς και οι ηγέτες της «κυβερνώσας αριστεράς» της επονομαζόμενης ΔΗΜΑΡ) κουβαλάνε στα κεφάλια τους εντελώς διαφορετικά πράγματα, σχεδιάζουν και εξαγγέλλουν «λύσεις» που απέχουν όσο η μέρα απ' τη νύχτα, απ' αυτά που θέλουν, ελπίζουν και σκέφτονται, οι αγωνιστές της αριστεράς και ο οργισμένος λαός, ακούγοντας το δημοσκοπικό σύνθημα «Κυβέρνηση της Αριστεράς» που διαλαλεί και προτείνει ο «ριζοσπάστης» Αλέξης Τσίπρας.

Οι από κάτω, θέλουν και ψηφίζουν κυβέρνηση της Αριστεράς, όπως ήδη το είπαμε, για να βαδίσουν στο ξήλωμα της αστικής εξουσίας, για να αποτινάξουν το ζυγό του απάνθρωπου και σάπιου καπιταλισμού! Μα οι από πάνω, οι «ριζοσπάστες» ηγέτες, δεν έχουν καθόλου στο νου τους, **κι ούτε ετοιμάζονται να χτυπήσουν το κακό στη ρίζα του,** στα σαθρά και βάρβαρα θεμέλιά του. Κι αυτό, τη στιγμή που η ιμπεριαλιστική ολιγαρχία θωπεύει μητρικά μπροστά στα μάτια τους, τις ναζιστικές ορδές και ετοιμάζεται να τις

εξαπολύσει στην κατάλληλη στιγμή για να αποκαταστήσουν τον «νόμο και την τάξη»!!

Σε αντίθεση με την εμπειρία της πάλης των τάξεων...

Σε πλήρη αντίθεση με τα οδυνηρά μαθήματα της παγκόσμιας πάλης των αντίπαλων τάξεων και παραβλέποντας την πραγματικότητα της ιστορικής παρακμής και σήψης του καπιταλιστικού συστήματος, οι ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ (και της ΔΗΜΑΡ), όχι μόνο δεν βλέπουν την επιτακτική ανάγκη της σοσιαλιστικής ανατροπής του αλλά καλλιεργούν τις ανόπιες και ολέθριες αυταπάτες ότι η «αριστερή» κυβέρνησή τους, σε συνεργασία με άλλες «προοδευτικές» αστικές δυνάμεις, θα μπορέσει, να διαπραγματευθεί, να λογικέψει τους ληστροικούς ιμπεριαλιστές της ευρωπαϊκής λυκοσυμμαχίας, να «εκδημοκρατίσει» και να «εξανθρωπίσει» τον απάνθρωπο καπιταλισμό, στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και να τον βάλει σε τροχιά «ανάπτυξης» και «προόδου», σύμφωνα με τις χρεοκοπημένες συνταγές του αστού θαυματουργού Κέυνς!!

Και είναι ιδιαίτερα αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι η αντινεοφιλελεύθερη αυτή «ριζοσπαστική» ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ καλεί την ηγεσία του ΚΚΕ σε Μέτωπο και σύμπραξη, αρνείται ωστόσο πεισματικά να ακούσει και να συζητήσει την μαρξιστική αλήθεια (που επίμονα διατυπώνει και η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ) σχετικά με την παγκόσμια οικονομική κρίση. Την αλήθεια που επιβεβαιώνεται διαρκώς από τα γεγονότα και αποδεικνύει ότι η κρίση αυτή πηγάζει από την ιστορική παρακμή του καπιταλισμού, δεν είναι κρίση του «νεοφιλελεύθερου» μοντέλου και δεν αντιμετωπίζεται με τις αστικές κενσιανές επινοήσεις σε συνεργασία με αγύρτες πολιτικούς υπηρέτες του κεφαλαίου! Παρά μόνο με τον σταθερό αγώνα για την αντικατάσταση του σαπισμένου καπιταλισμού από τον σοσιαλισμό των Εργατικών Συμβουλίων.

Μπροστά σε φανερό κίνδυνο...

Απ' την στιγμή που τέθηκε το ζήτημα της σύμπραξης όλων των δυνάμεων της Αριστεράς, με σκοπό τον σχηματισμό κυβέρνησης της Αριστεράς, οι αγωνιστές του ΣΥΡΙΖΑ θάπρεπε να αξιώσουν από την ηγεσία τους το άνοιγμα μιας δημόσιας δημοκρατικής συζήτησης για το αναγκαίο μεταβατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα αυτής της κυβέρνησης. Και όσο αυτό δεν γίνεται, όσο η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αφήνεται ελεύθερη να παίζει το ρόλο του μαθητευομένου

Της έκδοσης

«αντιμνημονιακού» θέρποντα του αποσυντιθέμενου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, τόσο πιο πιθανότερο θα γίνεται να οδηγηθεί το εργατικό και λαϊκό κίνημά μας στον καταστροφικό δρόμο που είχε οδηγηθεί το κίνημα της Χιλής κάτω από το έμβλημα του «λαϊκού μετώπου» και την ηγεσία του ουτοπιστή «σοσιαλιστή» Αλλιέντε!

Για μια τέτοια ολέθρια εξέλιξη ή για μια παρόμοια καταστροφή, οι ευθύνες της ηγεσίας του ΚΚΕ δεν θα είναι ασφαλώς καθόλου μικρότερες από τις ευθύνες της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, της «κυβερνώσας αριστεράς», που πιέζει συστηματικά προς την συντηρητικότερη κατεύθυνση αναστήλωσης της καπιταλιστικής εξουσίας με ππιότερους, λιγότερο βάρβαρους, τρόπους εκμετάλλευσης!!

Το αντίθετο μάλιστα. Μπροστά σ' έναν τόσο φανερό κίνδυνο που απειλεί το κίνημα, μια κομμουνιστική ηγεσία και ένα κομμουνιστικό κόμμα, έχουν τις μεγαλύτερες ευθύνες να παλέψουν για να προλάβουν και να αποτρέψουν τον επερχόμενο κίνδυνο! Οι εργατικές και λαϊκές μάζες που από ευπιστία ακολουθούν τις αντινεοφιλελεύθερες πλάνες και τις αστικοδημοκρατίστικες αυταπάτες των φλύαρων ηγετών του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, πρέπει να βοηθηθούν επειγόντως να συνειδητοποιήσουν την πορεία των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων, τους επερχόμενους κινδύνους και την πολιτική με την οποία μπορούν να νικήσουν. Τέτοιος ήταν πάντα ο πραγματικός ρόλος μιας αληθινής κομμουνιστικής ηγεσίας!

Η άρχουσα τάξη θα κάνει τα πάντα...

Η άρχουσα αστική τάξη, κάνει και θα κάνει τα πάντα για να χρησιμοποιήσει όσο μπορεί την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, ώστε να απομακρύνει τους εργάτες και το λαό, από το δρόμο της πάλης για την εξουσία. Το ΚΚΕ, αντίθετα, πρέπει να κάνει τα αδύνατα δυνατά για να ματαιώσει αυτές τις προσπάθειες και τα δόλια σχέδια των πολιτικών υπηρετιών της κεφαλαιοκρατίας. Οι εργατο - λαϊκές δυνάμεις που ακολουθούν το ΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ, την ΔΗΜΑΡ και τους άλλους μικρότερους αριστερούς σχηματισμούς, μπορούν, θέλουν και πρέπει να ενωθούν και να γίνουν ένας αξιόμαχος προλεταριακός στρατός, με στόχο την εξουσία και τον σοσιαλισμό, μοναδική διέξοδο από την καπιταλιστική κρίση και βαρβαρότητα. Πράγμα

που μπορεί σίγουρα να γίνει μόνο αν το θελήσει και το επιδιώξει πραγματικά το ΚΚΕ και η ΚΝΕ αναλαμβάνοντας άμεσα αγώνα για το Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Όμως, με την ως τώρα οπορτουניστική πολιτική της «λαϊκής εξουσίας» και την σεχταριστική τακτική της σταλινοζαχαριαδικής ηγεσίας του, το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δεν είναι δυστυχώς σε θέση να αναλάβουν και να εκπληρώσουν τα επαναστατικά αυτά καθήκοντα, που υπαγορεύει η σημερινή κοινωνικο - πολιτική πραγματικότητα, στην Ελλάδα και την Ευρώπη!

Γι' αυτόν άλλωστε το λόγο και ιδιαίτερα επειδή αγνόησε την ενωτική θέληση των μαζών, το ΚΚΕ, στις εκλογές του Μάρτ δεν κατόρθωσε να αυξήσει την εκλογική δύναμή του, το σύνθημα «Ισχυρό ΚΚΕ» έπεσε στο κενό, το ΚΚΕ έμεινε σχεδόν στάσιμο. παρά την πανωλεθρία του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ΛΑΟΣ. Και τώρα, στις νέες εκλογές, κινδυνεύει να χάσει ένα μεγάλο μέρος των ψηφοφόρων του, που τραβιέται από το ενωτικό «αριστερό» ρεύμα του ΣΥΡΙΖΑ και την προοπτική της «Κυβέρνησης της Αριστεράς»!

Άμεση η ανάγκη της πάλης για αληθινή κομμουνιστική πολιτική...

Τούτη την κρίσιμη ώρα, όμως, οι διαφαινόμενοι κίνδυνοι που απειλούν το εργατικό και το λαϊκό κίνημα, απαιτούν ένα επαναστατικό, αληθινά κομμουνιστικό, κίνημα, ικανό να επέμβει έγκαιρα και αποφασιστικά στις εξελίξεις για να προσανατολίσει σωστά τις προλεταριακές μάζες, έξω από τις πλάνες των ηγετιών του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, στην πάλη για κυβέρνηση εργατών φτωχών αγροτών, για την επαναστατική σοσιαλιστική εξουσία των εργατικών συμβουλίων, για την εργατική δημοκρατία.

Μα για να υπάρξει αυτό το αναγεννητικό κομμουνιστικό κίνημα, πρώτα απ' όλους οι αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ,

οφείλουν, σήμερα κιόλας, να βγουν μπροστά και να απαιτήσουν να εγκαταλειφθεί η φανερά χρεοκοπημένη πολιτική και τακτική της ηγεσίας τους, μέσα από ένα Έκτακτο Συνέδριο, με ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων. Ένα συνέδριο μπολσεβίκικης λενινικής αναγέννησης, που θα οπλίσει το κόμμα με το απαραίτητο μεταβατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα και στη θέση του καιροσκοπικού μικροαστικού «λαϊκού μετώπου» θα βάλει την μπολσεβίκικη τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, ενάντια στην ληστρική καπιταλιστική επίθεση αλλά και ενάντια στις «κεϋνσιανές» αυταπάτες που καλλιεργούν οι ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ.

Σ' αυτή την αναγεννητική πάλη τους, οι μαχητές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, θα βρουν σίγουρα πολλούς συμμάχους επαναστάτες στις γραμμές του κομματιασμένου κινήματος της Αριστεράς και της εργατικής τάξης. Που τους αποδιώχνει από χρόνια η σταλινική εθνικορεφορμιστική πολιτική και σεχταριστική πρακτική της ηγεσίας του ΚΚΕ!

Και μόνο με τον αγώνα για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο και για Κυβέρνηση εργατών φτωχών αγροτών θα αχρηστευθεί η παγίδα της αντιμνημονιακής «κυβέρνησης της αριστεράς» χωρίς σοσιαλιστικό πρόγραμμα, μιας κυβέρνησης που μπορεί τελικά να γίνει το όργανο αναστήλωσης της ετοιμόρροπης εξουσίας του ελληνικού καπιταλισμού και της παραπαίουσας ευρωπαϊκής λυκοσυμμαχίας.

Παλεύοντας σταθερά στο πλευρό των συντρόφων αγωνιστών του ΚΚΕ και της ΚΝΕ για αληθινή κομμουνιστική πολιτική και για την αναγέννηση του κομμουνιστικού κινήματος προτείνουμε και πάλι σε κάθε εργάτη και σε κάθε εκμεταλλευόμενο να δώσουν σταθερά ψήφο κριτικής υποστήριξης στο ΚΚΕ. Η σταλινική ηγεσία του κόμματος δεν πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο για το δυνάμωμα του ΚΚΕ στις κρίσιμες αυτές συνθήκες.

Η Οργανωτική Επιτροπή
της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

Τα κλειδιά των εξελίξεων στα χέρια της Αριστεράς ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ - ΦΤΩΧΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ Καθοριστικές οι ευθύνες της ηγεσίας του ΚΚΕ!

Το Μαύρο Μέτωπο της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας, δέχτηκε ένα ισχυρό πολιτικό πλήγμα στις 6 Μαΐου! Πλήγμα που σηματοδοτεί πολύ σοβαρές πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις!

Τα κόμματα της λυσοσασμένης αντεργατικής και αντιλαϊκής καπιταλιστικής επίθεσης, καταβαραθρώθηκαν εκλογικά, παρ' όλη την ψευτιά, την κινδυνολογία και την δημαγωγία που επιστράτευαν!

Φανερά σαπισμένο από καιρό το αστικό πολιτικό σύστημα της δικομματικής εναλλαγής στη διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας, κατέρρευσε με πάταγο. Προκαλώντας έντονο καθεστωτικό πολιτικά αδιέξοδο και αδυναμία σχηματισμού νέας κυβέρνησης αντιδραστικής συμμαχίας όπως έλπιζαν και σχεδίαζαν οι ηγέτες της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, του ΛΑΟΣ κλπ.

Τα εκλογικά αποτελέσματα της 6ης του Μάη ανέτρεψαν τα σχέδια των ντόπιων και ξένων επιτελείων του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου! Και έσπειραν στις γραμμές τους φανερό πανικό και σύγχυση.

Οι εργατικές και λαϊκές μάζες με την ψήφο τους, φανέρωσαν όχι μόνο την αντίθεση και την εκθρόνισή τους στις αντιδραστικές πολιτικές των μνημονίων. Αλλά αποκάλυψαν συνάμα τη θέλησή τους να απαλλαγούν από το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα της κρίσης, της ανεργίας, της απάτης, της καταλήστευσης και της βαρβαρότητας.

Το 35% των ψηφοφόρων που απείχαν από τις εκλογές, χωρίς αμφιβολία δεν είναι κάποιοι βολεμένοι και αδιάφοροι. Μα είναι ένα μεγάλο μέρος των οργανωμένων εργατο - λαϊκών μαζών, που με τον τρόπο αυτό (με την αποχή) εκδήλωσαν, ακόμα μια φορά, την απογοήτευση και την αποδοκιμασία τους απέναντι σε όλα τα κόμματα και ιδιαίτερα απέναντι στην πολιτική καιροσκοπία των ηγετών και των κομμάτων της κομματιασμένης αριστεράς, που δεν τόλμησε να αντιτάξει το ενιαίο μέτωπο των εκμεταλλεζόμενων ενάντια στο μαύρο μέτωπο των εκμεταλλεζτών.

Την ίδια στιγμή, ένα 33%, περίπου, των ψηφισάντων (που είναι το 65% των εγγεγραμμένων), έδωσαν την ψήφο τους στους εκλογικούς συνδυασμούς της Αριστεράς. Και μάλιστα το 17% απ' αυτούς προτίμησαν τον ΣΥΡΙΖΑ που είχε προτείνει συνεργασία για κυβέρνηση της Αριστεράς!

Με άλλα λόγια, τα εκλογικά αποτελέσματα της 6ης Μαΐου έδειξαν ξεκάθαρα ότι η μεγάλη πλειοψηφία των εκμεταλλεζόμενων μαζών της χώρας έχουν από καιρό γυρίσει την πλάτη τους στα κόμματα του κεφαλαίου, αγνόησαν την κινδυνολογία τους και στράφηκαν προς τ' αριστερά. Εκφράζοντας όμως συγχρόνως και την έντονη διαφωνία και διαμαρτυρία τους για την διάσπαση των δυνάμεων της Αριστεράς και τον κοινοβουλευτικό ψηφοθηρικό καιροσκοπισμό της ηγεσίας τους στην διάρκεια της τριχρόνιας άγριας καπιταλιστικής επίθεσης!

Μπορούμε έτσι να πούμε ότι οι εκλογές της 6ης Μαΐου πιστοποιήσαν την συσσωρευμένη οργή της εργατικής τάξης και του εκμεταλλεζόμε-

νου λαού. Και ανέδειξαν την θέληση των εργατικών και των πληβειακών λαϊκών μαζών να βαδίσουν στο δρόμο της δυναμικής απερίθρευσης, στο δρόμο της ανατροπής του σαπισμένου και βάρβαρου εκμεταλλευτικού συστήματος.

Από την άλλη μεριά, οι ίδιες αυτές εκλογές, με την απότομη μαζική πολιτική απήχηση της ναζιστικής «Χρυσής Αυγής» ιδιαίτερα, σηματοδότησαν σίγουρα την ενίσχυση των δυνάμεων της πιο μαύρης αντίδρασης από εξαγριωμένα μικροαστικά στρώματα που έχουν απογοητευτεί από την μακρόχρονη διάσπαση και αδυναμία του κινήματος της εργατικής τάξης και της αριστεράς! Και δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το γεγονός αυτό είναι προμήνυμα των βαθιών κοινωνικών και πολιτικών διεργασιών που συντελούνται. Προμήνυμα της επερχόμενης δυναμικής αναμέτρησης των δυνάμεων της κοινωνικής προόδου, των δυνάμεων του σοσιαλισμού, με τις δυνάμεις της πιο μαύρης κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης.

Απ' όλα αυτά έχει γίνει πιστεύουμε ολοφάνερο ότι από τις 6 του Μάη τα κλειδιά των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη ολόκληρη, έχουν περάσει στα χέρια των ηγετών και των κομμάτων της Αριστεράς. Και πιο συγκεκριμένα στα χέρια των ηγετών του ΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ, επίσης.

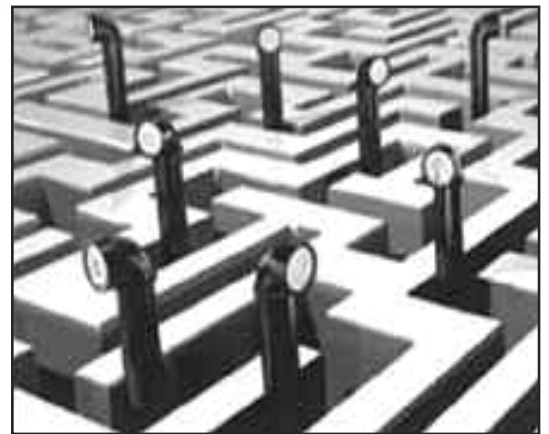
Η ανάγκη του Ενιαίου Μετώπου Πάλης

Κανένας τώρα πια δεν μπορεί στα σοβαρά να αμφισβητήσει ότι οι εργάτες, οι μισθοσυντήρητοι, οι φτωχοί βιοπαλαιστές και οι αγρότες, οι άνεργοι, όλοι οι εκμεταλλεζόμενοι, θέλουν την ενότητα των δυνάμεών τους, επιθυμούν και επιδιώκουν την συνεργασία των κομμάτων της Αριστεράς. Ακριβώς επειδή πολύ καλά καταλαβαίνουν ότι με διασπασμένες τις δυνάμεις τους, με κομματιασμένη την Αριστερά, δεν μπορούν να αποκρούσουν την επίθεση του ενιαίου μετώπου των ντόπιων και των ξένων εκμεταλλεζτών, των λύκων του ιμπεριαλισμού με την «δημοκρατική» αλλά και την «σοσιαλιστική» προβία.

Η υπερψήφιση της ενωτικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ στις 6 του Μάη για «Κυβέρνηση της Αριστεράς» αποδεικνύει σαφέστατα ότι **οι εργατικές και λαϊκές μάζες που κτυπιούνται άγρια από την καπιταλιστική κρίση, βλέπουν την ανάγκη και επιζητούν την συνεργασία όλων των δυνάμεων του κινήματος της Αριστεράς.**

Ακριβώς το ίδιο μας δείχνει επίσης, με αρνητικό τρόπο και η καθήλωση της εκλογικής δύναμης του ΚΚΕ στα επίπεδα του 2009! Όταν μάλιστα στις εκλογές αυτές συμμετείχαν και πάνω από 100.000 νέοι ψηφοφόροι!

Η αρνητική στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ απέναντι στο απόλυτα δικαιολογημένο αίτημα των οργανωμένων μαζών για ενωτική γραμμή, δηλαδή για συνεργασία των κομμάτων και των κομματιών του κινήματος της Αριστεράς, αυτή η στείρα

σεχταριστική τακτική του ΚΚΕ έστειλε ένα μεγάλο μέρος αυτών των μαζών, που απομακρύνθηκαν από τα αστικά κόμματα, στην αντιμνημονιακή ενωτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ και ένα άλλο, επίσης μεγάλο μέρος τους, το έστειλε στην απογοήτευση και την διαμαρτυρία της αποχής!

Σίγουρα, η πρόταση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, στην πραγματικότητα είναι μόνο στα λόγια αριστερή και ενωτική. Στην πολιτική ουσία της αυτή η αντιμνημονιακή και αντινεοφιλελεύθερη πρόταση, είναι μόνο μια αστικοδημοκρατική πρόταση πασπαλισμένη με ριζοσπαστική και αριστερή χρυσόσκονη. Μια πρόταση που αποβλέπει στον «εξανθρωπισμό» και στην αναστύλωση του αγριανθρωπικού και σαπισμένου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού στην Ελλάδα και στην Ευρώπη της λυκοσυμμαχίας! Είναι δηλαδή, τελικά, μια επικίνδυνη πολιτική πρόταση γιατί καλλιεργεί ολέθριες αυταπάτες! Αυταπάτες που μπορεί κάποια στιγμή να τις πληρώσει πολύ ακριβά το εργατικό και το λαϊκό κίνημα, ανεξάρτητα από τις όποιες προθέσεις της καιροσκοπικής αριστερο - δημοκρατιστικής ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν έχει ασφαλώς καθόλου άδικο, η ηγεσία του ΚΚΕ, στην κριτική που αυτή κάνει στο πολιτικό περιεχόμενο αυτής της ζαχαρωμένης πρότασης των αντινεοφιλελεύθερων ριζοσπαστών του ΣΥΡΙΖΑ, για μια ενωτική κυβέρνηση όλης της αριστεράς. Και καθόλου αδικαιολόγητα απορρίπτει αυτή την επικίνδυνη πρόταση.

Αλλά αυτό καθόλου, μα καθόλου, δεν δικαιώνει και δεν εξαγνίζει την καιροσκοπική λαϊκομειωτική πολιτική (βλέπε "Τι είναι το Λαϊκό Μέτωπο;") και την σεχταριστική (διασπαστική) τακτική που ακολουθεί η αρτηριοσκληρωτική ηγεσία του ΚΚΕ. Η οποία έφτασε μάλιστα στο σημείο να λείπει, στα σοβαρά, ότι «το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν είναι κόμμα της αριστεράς». Χαρίζοντας έτσι τον εργατόκοσμο του κινήματος της Αριστεράς στους τσαρλατάνους «αριστερούς» ψάλτες της σάπιας αστικής «δημοκρατίας» και της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας!

Αντίθετα, ωστόσο, από τα αλλόκοτα αυτά σεχταριστικά καμώματα της γραφειοκρατικής σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, μια αληθινή κομμουνιστική ηγεσία, μέσα στις συνθήκες της κρίσης, της αποσύνθεσης και της βάρβαρης λη-

στρικής επίθεσης του καπιταλισμού, θα είχε παρουσιάσει σίγουρα, πρώτη αυτή, πολύ πριν από τις εκλογές, την δική της ενωτική αντικαπιταλιστική πρόταση κοινής ενιαιομετωπικής δράσης όλων των τάσεων και των δυνάμεων του εργατικού κινήματος και της πολυπρόσωπης αριστεράς. Προβάλλοντας συγχρόνως, μαζί με τα μεταβατικά αιτήματα και την ανάγκη της πάλης για κυβέρνηση εργατών – φτωχών αγροτών με πρόγραμμα σοσιαλιστικής ανατροπής και ανασυγκρότησης.

Με άλλα λόγια, αν στην θέση της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, βρισκόταν μια πραγματική μαρξιστική επαναστατική ηγεσία, δεν θ' άφηνε ασφαλώς την πρωτοβουλία της ενωτικής πρότασης στους δημοκόπους της δήθεν ριζοσπαστικής αριστεράς, που ονειρεύονται τον εκδημοκρατισμό του βάρβαρου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού.

Το ακριβώς αντίθετο θα είχε κάνει μια πραγματική κομμουνιστική ηγεσία. Ανταποκρινόμενη στην ενωτική θέληση των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων, που γογγύζουν κάτω από την οικονομική κρίση, η επαναστατική ηγεσία, θα καλούσε όλους τους αγωνιστές και τους οπαδούς του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ, να μπουν μπροστά και να παλέψουν με όλες τις δυνάμεις τους για την πρόταση του λενινικού μπολσεβικισμού, την πρόταση του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου και της κυβέρνησης των εργατών – φτωχών αγροτών.

Σ' αυτή την περίπτωση, το ΚΚΕ μαζί με το κίνημα της εργατικής τάξης, θα αναδεικνύονταν σε ηγέτιδα πολιτική δύναμη ολόκληρης της Αριστεράς. Πολεμώντας αδιάκοπα τις ψευδαισθήσεις και τις αυταπάτες των ριζοσπαστών του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ. Και τα εκλογικά αποτελέσματα, όποτε κι αν γίνονταν εκλογές, θα έφερναν στην πρώτη γραμμή ένα πανίσχυρο ΚΚΕ, στηριγμένο σ' ένα ρωμαλέο Ενιαίο Μέτωπο των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων, που θα έβαζε τέλος σε όλα τα μνημόνια, θα τσάκιζε την βάρβαρη καπιταλιστική επίθεση, θα διέλυε την πανούκλα του ναζισμού, θα διέγραφε αμέσως όλο το χρέος, θα αποδέσμευε την χώρα από την ιμπεριαλιστική συμμαχία της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ και σε συμμαχία με τους εργάτες και τους λαούς όλης της Ευρώπης, θα βιάδιζε τον δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Για την εγκαθίδρυση της εργατικής συμβουλευτικής εξουσίας και δημοκρατίας.

Καθοριστικός ο ρόλος και οι ευθύνες του ΚΚΕ

Όπως το είπαμε ήδη πιο πάνω, τα εκλογικά αποτελέσματα της βής του Μάν φανέρωσαν την επερχόμενη κοινωνική έκρηξη, ενάντια στην ληστρική καπιταλιστική επίθεση, ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Με την ψήφο τους οι οργισμένες εργατο – λαϊκές μάζες γκρέμισαν τις κολώνες του σαπισμένου αστικού πολιτικού συστήματος. Και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο (συμμετοχή ή αποχή στις εκλογές) ζήτησαν από τα κόμματα της Αριστεράς να σπάσουν τους δεσμούς τους με τον παρακμασμένο σάπιο καπιταλισμό και να κάνουν πολιτική πράξη και πρόγραμμα καθημερινής δράσης τις γενικόλογες ευκαιριακές αναφορές τους στον σοσιαλισμό του μακρινού και απροσδιόριστου μέλλοντος.

Οι εργατικές και οι φτωχές λαϊκές μάζες, που ζούνε κάθε μέρα στο πετσί τους την βαρβαρότητα

του καπιταλισμού, νοιώθουν σίγουρα πολύ καλά την αναγκαιότητα μιας νέας ανθρώπινης κοινωνικής οργάνωσης, δίχως εκμετάλλευση και καταπίεση. Την φανερή αναγκαιότητα του σοσιαλισμού και της δημοκρατίας των εργατικών συμβουλίων! Και γι' αυτό ελπίζουν και ζητάνε από τα κόμματα της Αριστεράς να τους δώσουν την ηγεσία που χρειάζονται στην πάλη για την αποτίναξη της καπιταλιστικής σκλαβιάς, για την κατεδάφιση της απάνθρωπης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Το 33% των ψήφων που συγκέντρωσαν οι εκλογικοί συνδυασμοί της Αριστεράς, σ' αυτές τις εκλογές, στην πραγματικότητα είναι πολύ μεγαλύτερο. Και αυτό θα αποδείχονταν αν το ΚΚΕ είχε πρωτοστατήσει για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο της εργατικής τάξης πρώτα και κύρια και όλων των εκμεταλλευόμενων επίσης. Αποκαλύπτοντας έτσι στην πράξη αυτό που πραγματικά είναι οι διάφοροι «αριστεροί» ηγέτες. Τότε το μεγαλύτερο τμήμα του 33% αλλά και της αποχής θα είχε συνταχθεί με ενθουσιασμό με τους υποψήφιους του ΚΚΕ. Ολόκληρη η πολιτική και η κοινωνική πραγματικότητα αυτό μαρτυράει. Όχι μόνο οι εργάτες και οι φτωχοί αγρότες μα και η μικροαστική φτωχολογία, αποζητάνε μια δυναμική ηγεσία που με την πολιτική και την τακτική της θα ενώσει το διασπασμένο κίνημα και θα εμπνεύσει σιγουριά για τις προοπτικές της νίκης του.

Σ' αυτές τις εκλογές της βής του Μάν ένα υπολογίσιμο ποσοστό εργαζόμενων και άλλων εκμεταλλευόμενων, είδαν την δυναμική και ενωτική ηγεσία που ζητάνε στο πρόσωπο του επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ, που όπως και ο μακαρίτης ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ, πλασάρεται ως «αριστερά της αριστεράς». Και δηλώνει αποφασισμένος να πάει ως το τέλος, να παλέψει για κυβέρνηση όλης της αριστεράς και να μην προδώσει τον λαό!

Είναι ωστόσο φανερό ότι στις συνθήκες της ιμπεριαλιστικής αντεπαναστατικής λύσης ο φιλόδοξος αυτός αριστερο – δημοκράτης ηγέτης του «ανθρώπινου» καπιταλισμού, όπως και η ηγεσία της ΔΗΜΑΡ είναι σε πολύ λαθεμένο δρόμο, καλλιεργεί επικίνδυνες αυταπάτες και (ανεξάρτητα από τις προθέσεις του) ετοιμάζει με την πολιτική του έναν ακόμα βαθύ λάκκο για το χιλιοπροδομένο εργατικό και λαϊκό κίνημα της χώρας μας, μια ακόμα οδυνηρή ήττα που θάχει ασφαλώς βαριές συνέπειες και πάνω στο κίνημα της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού ολόκληρης της Ευρώπης.

Τον έκδηλο αυτόν κίνδυνο μιας νέας οδυνηρής εργατικής ήττας όχι μόνο δεν μπορεί να τον αποτρέψει η ηγεσία του ΚΚΕ, αλλά με την πολιτική και τακτική που ακολουθεί τον κάνει πιο σίγουρο.

Απέναντι στις αστικό – δημοκρατικές πλάνες και τους δήθεν ριζοσπαστικούς λεονταρισμούς της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά και απέναντι στην απειλή της πιο μαύρης καπιταλιστικής αντίδρασης που έχει ήδη σπκώσει το αποκρουστικό κεφάλι της, η απάντηση και η λύση δεν μπορεί να είναι τα συνθήματα της σταλινικής ηγεσίας: «Ισχυρό ΚΚΕ» και «Λαϊκή εξουσία» που επιμένει αμετανόητα να προωθεί σε κάθε εκλογική αναμέτρηση η κοντόθωρη αυτή ηγεσία του ΚΚΕ, ελπίζοντας πως κάποτε στο άγνωστο μέλλον θα δει να γίνονται πραγματικότητα.

Το σύνθημα «Ισχυρό ΚΚΕ» θα είχε βέβαια νόημα και αξία για τις αναστατωμένες εργατικές και λαϊκές μάζες και για τους αγωνιστές όλης της Αριστεράς, μονάχα αν το σύνθημα αυτό συνοδεύονταν από την πρόταση του Ενιαίου Μετώπου

Ταξικής Πάλης, την σύμπραξη στην δράση όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος, στην προοπτική της Κυβέρνησης Εργατών – Φτωχών αγροτών με το πρόγραμμα της εργατικής σοσιαλιστικής ανατροπής.

Ο κόμπος πλοσιάζει στο χτένι. Οι εκλογές της βής του Μάν έδειξαν αναμφισβήτητα ότι βρισκόμαστε σε περίοδο κοινωνικού αναβρασμού, που θα φέρει σκληρή και αποφασιστική ταξική αναμέτρηση. Τα συσσωρευμένα κοινωνικά προβλήματα δεν θα βρουν την όποια λύση τους από κάποια «Κυβέρνηση της Αριστεράς» στο θέατρο του αστικού κοινοβουλίου, αλλά έξω απ' αυτό. Αντικειμενικά ο ρόλος και οι ευθύνες του ΚΚΕ είναι και αυτή τη φορά καθοριστικές! Από τη δική του παρέμβαση και δράση θα εξαρτηθεί η έκβαση της σύγκρουσης που προμηνύεται.

Όμως, για να αναλάβει τις ευθύνες του το ΚΚΕ και να προλάβει μια νέα ήττα των εργατών και του λαού, οφείλει άμεσα τώρα να αλλάξει ριζικά την αποτυχημένη πολιτική του. Να εγκαταλείψει την διφορούμενη λαϊκίστικη γλώσσα του μικροαστικού κοινοβουλευτικού καιροσκοπισμού. Και να μιλήσει την καθαρή εργατική και κομμουνιστική γλώσσα της επαναστατικής αλήθειας. Να βάλει τέλος στην σεχταριστική πρακτική της διάσπασης του εργατικού κινήματος. Να πρωτοστατήσει για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, την ενωτική αυτή τακτική του λενινικού μπολσεβικισμού, που απογυμνώνει στην πράξη τους κατεργαρίους του εργατοπατερισμού και του ρεφορμισμού κάθε μάρκας. Κι ενάντια στο κίβδηλο σύνθημα της αντιμνημονιακής κυβέρνησης της Αριστεράς, να αντιτάξει την μπολσεβίκικη πρόταση της Κυβέρνησης Εργατών Φτωχών αγροτών, με βάση το Μεταβατικό Πρόγραμμα του επαναστατικού μαρξισμού, το πρόγραμμα της εργατικής σοσιαλιστικής επανάστασης του Λένιν.

Καμιά άλλη λαϊκομετωπική μεσοβέζικη διέξοδος δεν υπάρχει, για να βγει η κοινωνία από το αδιέξοδο και την σήψη του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, παντού στον κόσμο σήμερα.

Και μόνο με την νικηφόρα μπολσεβίκικη πολιτική και τακτική θα μπορέσει το ΚΚΕ να διαλύσει τις επικίνδυνες αυταπάτες που καλλιεργούν οι φαναρόνοι ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ. Μόνο με την πολιτική και την τακτική του Λένιν είναι δυνατό να γίνει το ΚΚΕ πραγματικό Κομμουνιστικό Κόμμα, επαναστατικό, να δυναμώσει και να οδηγήσει την εργατική τάξη και το λαό στην εξουσία και το σοσιαλισμό.

Οι αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ αν δεν παλεύουν για να επικρατήσει στο Κόμμα η μπολσεβίκικη πολιτική πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι με την πολιτική του σταλινικού «Λαϊκού Μετώπου» σκάβουν άθελά τους το λάκκο του κινήματος, όπως και τόσες φορές έχει γίνει ως τώρα.

Μαθαίνοντας από το μπολσεβικισμό

Από τις Αποφάσεις του 4ου Συνεδρίου της 3ης Διεθνούς ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ

XI. Η εργατική κυβέρνηση

Η εργατική κυβέρνηση (ενδεχόμενα και η εργατοαγροτική κυβέρνηση) πρέπει παντού να μας χρησιμεύσει σαν γ ε ν ι κ ό προπαγανδιστικό σύνθημα. Αλλά σαν άμεσο πολιτικό σύνθημα η εργατική κυβέρνηση αποκτάει σημασία στις χώρες όπου η κατάσταση της αστικής κοινωνίας είναι ιδιαίτερα πολύ λίγο ασφαλής, και όπου ο συσχετισμός των δυνάμεων μεταξύ των εργατικών κομμάτων και της μπουρζουαζίας θέτει στην ημερήσια διάταξη τη λύση της εργατικής κυβέρνησης σαν πολιτική ανάγκη.

Σ' αυτές τις χώρες το σύνθημα της «εργατικής κυβέρνησης» αποτελεί αναπόφευκτη συνέπεια όλης της τακτικής του ενιαίου μετώπου.

Τα κόμματα της 2ης Διεθνούς σ' αυτές τις χώρες προσπαθούν να «σώσουν» την κατάσταση υποστηρίζοντας και πραγματοποιώντας τη συμμαχία των αστών με τους σοσιαλδημοκράτες. Οι πιο πρόσφατες προσπάθειες που έγιναν από ορισμένα κόμματα της 2ης Διεθνούς (π.χ. στη Γερμανία), που αρνήθηκαν την ανοιχτή συμμετοχή τους σε μια τέτοια κοινή κυβέρνηση, για να πραγματοποιηθούν σύγχρονα το συνασπισμό τους με τους αστούς με μασκαρεμένη μορφή, είναι απλώς μια μανούβρα που αποβλέπει να καθουχάσει τις μάζες οι οποίες διαμαρτύρονται εναντίον τέτοιων συνασπισμών, και μια ραφιναρισμένη εξαπάτηση των εργατικών μαζών. Στη φανερή ή μασκαρεμένη συμμαχία αστικής τάξης και σοσιαλδημοκρατίας οι κομμουνιστές αντιτάσσουν το ενιαίο μέτωπο όλων των εργατών και τον πολιτικό και οικονομικό συνασπισμό όλων των εργατικών κομμάτων εναντίον της μπουρζουαζίας για την

οριστική ανατροπή της. Στον κοινό αγώνα όλων των εργατικών κομμάτων εναντίον της μπουρζουαζίας, όλος ο κρατικός μηχανισμός πρέπει να περάσει στα χέρια της εργατικής κυβέρνησης και οι θέσεις της εργατικής κυβέρνησης να ενισχυθούν.

Το πιο στοιχειώδες πρόγραμμα μιας εργατικής κυβέρνησης πρέπει να είναι ο εξοπλισμός του προλεταριάτου, ο αφοπλισμός των αντεπαναστατικών αστικών οργανώσεων, η εφαρμογή του ελέγχου στην παραγωγή, η επιβολή του κύριου βάρους των φόρων στους πλούσιους και το τσάκισμα της αντίστασης της αντεπαναστατικής μπουρζουαζίας.

Μια τέτοια κυβέρνηση είναι δυνατή μόνο αν βγει μέσα από την πάλη των ίδιων των μαζών, αν στηριχτεί πάνω σε εργατικά όργανα κατάλληλα για αγώνα και δημιουργημένα από τα πιο πλατιά στρώματα των καταπιεζομένων εργατικών μαζών. Μια εργατική κυβέρνηση που προκύπτει από ένα κοινοβουλευτικό συνδυασμό, μπορεί επίσης να δώσει ευκαιρία να αναζωογονηθεί το επαναστατικό εργατικό κίνημα. Είναι όμως αυτονόητο ότι η δημιουργία μιας πραγματικά εργατικής κυβέρνησης και η διατήρηση μιας κυβέρνησης που κάνει επαναστατική πολιτική θα οδηγήσουν αναγκαστικά στον πιο λυσσασμένο αγώνα και, ίσως, και σε εμφύλιο πόλεμο εναντίον της μπουρζουαζίας. Το σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης επομένως μπορεί να εξαπολύσει επαναστατικούς αγώνες.

Σε ορισμένες περιπτώσεις οι κομμουνιστές πρέπει να δηλώσουν ότι είναι διατεθειμένοι να σχηματίσουν κυβέρνηση με μη κομμουνιστικά εργατικά κόμματα και οργανώσεις. Αυτό όμως μπορούν να το κάνουν μόνο αν υπάρχουν εγ-

γυήσεις ότι αυτές οι εργατικές κυβερνήσεις θα κάνουν πραγματικά αγώνα εναντίον της μπουρζουαζίας με την έννοια που μιλήσαμε παραπάνω. Σε μια τέτοια περίπτωση οι κανονικοί όροι της συμμετοχής των κομμουνιστών σε μια τέτοια κυβέρνηση είναι οι ακόλουθοι:

1) Η συμμετοχή στην εργατική κυβέρνηση μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την έγκριση της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

2) Οι κομμουνιστές που θα αποτελέσουν μέλη της εργατικής κυβέρνησης θα ελέγχονται με τον πιο αυστηρό τρόπο από μέρους του κόμματος τους.

3) Τα κομμουνιστικά μέλη της εργατικής κυβέρνησης παραμένουν σε στενή επαφή με τις επαναστατικές οργανώσεις των μαζών.

4) Το κομμουνιστικό κόμμα διατηρεί απόλυτα τη φυσιογνωμία του και την πλήρη ανεξαρτησία της ζύμωσης και προπαγάνδας του.

Παρά τα μεγάλα του πλεονεκτήματα, το σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης έχει επίσης και κινδύνους, όπως και κάθε ενιαιομετωπική τακτική. Για να προφυλαχτούν απ' αυτούς τους κινδύνους, τα κομμουνιστικά κόμματα δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάνε ότι αν κάθε αστική κυβέρνηση είναι σύγχρονα και κυβέρνηση καπιταλιστική, δεν είναι αλήθεια ότι και κάθε εργατική κυβέρνηση είναι κυβέρνηση πραγματικά προλεταριακή, δηλαδή ένα επαναστατικό όργανο της προλεταριακής εξουσίας...

Από το «ΘΕΣΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ 4ου ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ»

(5 Νοέμβριον - 5 Δεκέμβριον 1922) (σελ.9-10, 19-23, Εκδόσεις «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη»)

Από το «Που βαδίζει η Γαλλία;» του Λ. Τρότσκι

Όχι πρόγραμμα παθητικότητας, αλλά πρόγραμμα επανάστασης

Ο αγώνας για την εξουσία πρέπει να ξεκινάει από την βασική ιδέα ότι, αν μια αντίσταση σε μια μελλοντική χειροτέρευση της κατάστασης των μαζών στα πλαίσια του καπιταλισμού είναι ακόμα δυνατή, καμιά πραγματική βελτίωση της κατάστασης τους δεν είναι νοητή χωρίς επαναστατική επέμβαση στο δικαίωμα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Η καμπάνια του ενιαίου μετώπου πρέπει να στηρίζεται σ' ένα καλά επεξεργασμένο μεταβατικό πρόγραμμα, δηλαδή σ' ένα σύστημα μέτρων, πού - με μια εργατοαγροτική κυβέρνηση - θα εξασφαλίζουν το πέρασμα από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό.

Χρειάζεται λοιπόν ένα πρόγραμμα όχι για να καθουχάσουμε τη συνείδηση μας, αλλά για να κάνουμε επαναστατική δράση. Τι αξίζει το πρόγραμμα αν μείνει νεκρό γράμμα;...
...Ο σοσιαλισμός μπορεί να πα-

ρουσιάζει το πιο σοφό πρόγραμμα αλλά η αξία του θα είναι ίση με το μηδέν αν η πρωτοπορία του προλεταριάτου δεν αναλάβει ένα αγώνα για να πάρει την κρατική εξουσία. Η κοινωνική κρίση στην πολιτική της έκφραση είναι κρίση εξουσίας. Ο παλιός κύριος της εξουσίας έχει χρεοκοπήσει. Χρειάζεται τώρα ένας καινούργιος. Αν το επαναστατικό προλεταριάτο δεν πάρει την εξουσία, θα την πάρει αναπόφευκτα ο φασισμός!

Ένα πρόγραμμα μεταβατικών διεκδικήσεων για τις «μεσαίες τάξεις» μπορεί, φυσικά, να αποχτήσει μεγάλη σημασία, αν ανταποκρίνεται, από τη μια μεριά, στις πραγματικές ανάγκες των μεσαίων τάξεων και, από την άλλη, στις απαιτήσεις της εξέλιξης προς το σοσιαλισμό. Πρέπει, ωστόσο, να το πούμε ακόμα μια φορά: το κέντρο βάρους δεν βρίσκεται σήμερα σ' ένα ειδικό πρόγραμμα. Οι «μεσαίες τάξεις» έχουν δει πολλά προγράμματα. Αυτό που

τους χρειάζεται είναι να έχουν εμπιστοσύνη ότι το πρόγραμμα θα πραγματοποιηθεί. Από τη στιγμή που ο αγρότης θα πει: «Τούτη τη φορά φαίνεται πραγματικά ότι το εργατικό κόμμα δεν θα υποχωρήσει», η υπόθεση του σοσιαλισμού έχει εξασφαλίσει τη νίκη. Αλλά, γι' αυτό, πρέπει να δείξουμε πραγματικά ότι είμαστε αδιάστατα έτοιμοι να τσακίσουμε όλα τα εμπόδια που θα βρεθούν στο δρόμο μας.

Δαν είναι ανάγκη να επινοήσουμε μέσα πάλης μας τα έχει δώσει όλη η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος...Για να προετοιμάσουμε τη νίκη, υπάρχει ακόμα καιρός. Ο φασισμός δεν έχει γίνει ακόμα κίνημα μαζών. Η αναπόφευκτη αποσύνθεση του ριζοσπαστισμού, ωστόσο, θα περιορίσει τη βάση του βοναπαρτισμού, θα αναπτύξει τα στρατόπεδα των άκρων και την προσέγγιση της λύσης. Δεν πρόκειται για χρόνια, αλλά για μήνες. Η προθεσμία αυτή βέβαια δεν είναι γραμ-

μένη πουθενά. Εξαρτάται από την πάλη ζωντανών δυνάμεων, και πρώτα απ' όλα απ' την πολιτική του προλεταριάτου και του Ενιαίου Μετώπου του. Οι δυναμικές δυνάμεις της επανάστασης ξεπερνάνε κατά πολύ τις δυνάμεις του φασισμού και γενικά όλες της ενωμένης αντίδρασης. Οι σκεπτικιστές που πιστεύουν πως όλα είναι χαμένα πρέπει να διωχτούν αλύππτα από τις εργατικές γραμμές... Οι πλατιές μάζες θέλουν να αγωνιστούν.

Ο μόνος προοδευτικός παράγοντας της ιστορίας είναι σήμερα όχι το πνεύμα των κοινοβουλευτικών και των δημοσιογραφικών συνδυασμών, αλλά το δίκαιο και δημιουργικό μίσος των καταπιεζομένων ενάντια στους καταπιεστές τους...

9 Νοέμβριον 1934

Από το βιβλίου «Που βαδίζει Γαλλία;» του Λ. Τρότσκι σελ. 49-54
(Εκδόσεις «Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη»)

ΣΥ.ΡΙΖ.Α

με τα κόμματα του κεφαλαίου και το αστικό καθεστώς ή με την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό;

του Σταθάτου Χ.

Η έντονη αντιμνημονιακή ρητορεία της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ και οι συνεχείς διακηρύξεις του για κατάργηση ή ακύρωση των ληστροικών αντεργατικών μέτρων, σε συνδυασμό με τις ενωτικές προτάσεις του για «κυβέρνηση αριστεράς», έκαναν το κόμμα αυτό πόλο εκλογικής έκφρασης του μεγαλύτερου μέρους των δυσαρεστημένων μαζών και πρώτο σταθμό της πολιτικής μετακίνησής τους. Αυξάνοντας εντυπωσιακά τα εκλογικά του ποσοστά, και ανεβάζοντάς το στην δεύτερη θέση (6η Μαΐου), ίσως και στην πρώτη (μετά την 17η Ιουνίου), συγκέντρωσαν σ' αυτό τις προσδοκίες τους για διέξοδο από την απελπιστική και ανυπόφορη κατάσταση που έχει φέρει ολόκληρη την κοινωνία η κρίση του καπιταλισμού και το εκμεταλλευτικό καθεστώς του.

Κατά πόσο όμως οι προσανατολισμοί και οι προγραμματικές θέσεις της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ μπορούν να υλοποιηθούν και να δικαιώσουν τις προσδοκίες αυτές; Αντιμετωπίζουν την καπιταλιστική αποσύνθεση και τις αιτίες της και οδηγούν στην αναγκαία σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας;

Προσανατολισμός διαχείρισης και όχι ανατροπής

Όπως διατυμπανίζει με κάθε τρόπο η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, ο κεντρικός άξονας γύρω από τον οποίον δομείται και αναπτύσσεται το πρόγραμμα, οι στόχοι, η πολιτική και η πρακτική της είναι η διατήρηση και η συνέχιση της δέσμευσης και παραμονής της χώρας μέσα στην λυκοσυμμαχία της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» που, φυσικά, δεν έχει καμιά σχέση με την Ευρώπη και την ανάγκη της σοσιαλιστικής ενοποίησής της αλλά, αντίθετα, αποτελεί τον βασικό μηχανισμό του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, συγκροτημένου και αποκλειστικά δομημένου για την εξυπηρέτηση, πρόωθηση και προστασία των εθνικών και διεθνικών συμφερόντων του και των εκμεταλλευτικών καθεστώτων του, σε όλα τα μέλη - χώρες του.

Αυτόν τον ληστροικό ιμπεριαλιστικό μηχανισμό λυκοσυμμαχίας των εθνικών καθεστώτων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, φιλοδοξεί να τον αλλάξει και να τον μετατρέψει σε «Ευρώπη των λαών». Κρατώντας εφτασφράγιστα κλειστά τα μάτια μπρος στην φανερή πραγματικότητα, ονειρεύεται και καλλιεργεί τις εγκληματικές αυταπάτες ότι μπορεί, μαζί με άλλες αστικές «προοδευτικές» δυνάμεις, να τον διαχειριστούν οι ίδιες, για συμφέρον των λαών!

Η αφετηρία αυτή, της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, καθορίζει καταλυτικά όλα τα επιμέρους στοιχεία των στόχων της πολιτικής της. Κάθε τι φιλολαϊκό που διακηρύσσει, κάθε προσπάθεια «κατάργησης» αντιλαϊκών μέτρων που υπόσχεται, καταδικάζεται να σταματάει και να συνθλίβεται, μαζί με τις όποιες άλλες προθέσεις της, κάτω από την σιδερένια φτέρνα των αντιδραστικών δομών και της λειτουργίας αυτού του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Η διαχειριστική αυτή αντίληψη της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ για την «Ευρωπαϊκή Ένωση» είναι συνυφασμένη και με την δεύτερη σοβαρή βάση της πολιτικής της. Με την αντίληψη ότι η οικονομική κρίση που βασανίζει την Ελλάδα, την Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο δεν πηγάζει από την φύση και τις αντιφάσεις του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος. Κατ' αυτήν, η κρίση, είναι αποτέλεσμα της «στρεβλής και κρατικοδίαιτης» επιχειρηματικότητας και της «κακής» διαχείρισης των «νεοφιλελεύθερων» πολιτικών εκπροσώπων τους. Και διατείνεται ότι, με μια άλλη «αντινεοφιλελεύθερη» και «συνετή» διαχείριση και με μια «υγιή επιχειρηματικότητα», η «ανάπτυξη» θα επανέλθει όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Για το τι πραγματικά εννοεί με αυτά τα αλαμπουργέζικα μας το δίνει να το καταλάβουμε η ίδια, επικαλούμενη ως παράδειγμα οικονομικής πολιτικής που ονειρεύεται την πολιτική του... Ομπάμα στις ΕΠΑ!!

Η διαχείριση του καπιταλισμού οδηγεί στην αντίδραση

Στην ουσία, οι άξονες αυτοί αυτοπεριορίζουν την πολιτική και τους στόχους

της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, στα στενά και ασφυκτικά όρια διαχείρισης του σάπιου εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος. Το οποίο, όμως, στην εποχή της ιμπεριαλιστικής του παρακμής, δεν επιδέχεται και δεν παίρνει καμιά «μεταρρύθμιση» ή διόρθωση.

Μέσα σ' αυτά τα όρια διαχείρισης της καπιταλιστικής εξουσίας, η όποια ενδεχόμενη «αριστερή» κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, (συνεργατική με άλλες παρόμοιες ή αστικές δυνάμεις ή ακόμα και αυτοδύναμη) είναι υποχρεωμένη να πολιτευτεί με βάση την καλύτερη και αποδοτικότερη λειτουργία του συστήματος, για την εξασφάλιση μεγαλύτερης κεφαλαιοκρατικής κερδοφορίας, σκληρότερης εκμετάλλευσης των εργαζομένων και της κοινωνίας. Εγκλωβισμένη στους κανόνες διακυβέρνησης και διαχείρισης του σάπιου καπιταλισμού και του αντιδραστικού καθεστώτος της κεφαλαιοκρατικής ψευδοδημοκρατίας, από την πρώτη στιγμή θα βρεθεί αντιμέτωπη με τις δικές της υποσχέσεις και τις προσδοκίες των εκμεταλλευομένων.

Κάθε μέτρο της, που θα απειλεί σε περιορισμό την εκμετάλλευση και τα κέρδη του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και πολύ περισσότερο το «ιερό» δικαίωμα της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής από μια κούφια εκμεταλλευτών, αυτόματα θα εγκαταλείπεται ή θα μεταλλάσσεται σε ανώδυνο για το καθεστώς. Κάθε προσπάθεια να ικανοποιήσει τις υποσχέσεις της και τις προσδοκίες των εκμεταλλευομένων μαζών για κατάργηση ή ακύρωση των αντεργατικών αντιλαϊκών μνημονιακών μέτρων, για την αντιμετώπιση της ανεργίας της φτώχειας και της εξαπλούμενης εξαθλίωσης που γεννάει η καπιταλιστική κρίση, θα την φέρνει αντιμέτωπη με την ληστροική «Ευρωπαϊκή Ένωση», τους μηχανισμούς του αστικού κράτους και την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής.

Πρόωρες μεταλλάξεις

Ήδη οι επιδράσεις της διαχειριστικής λογικής πάνω στις ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι πολλαπλά εμφανείς, ιδιαίτερα μετά τις εκλογές της 6ης του Μάη.

Η ανάγκη να συνδυαστούν οι καταφάνερες αντιθέσεις μεταξύ της δέσμευσης για την «Ευρωπαϊκή Ένωση» και των διακηρύξεων για κατάργηση των μνημονιακών μέτρων οδηγεί τα ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ σε φοβερή πολυγλωσσία και σύγχυση, με κυρίαρχη την τάση προσαρμογής στις πιέσεις των ΜΜΕ και των αστών πολιτικών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης της οικονομίας και της κρίσης.

πολιτική

Η ανάγκη πλήρως και μονομερούς διαγραφής του χρέους που φόρτωσαν στις πλάτες του ελληνικού λαού οι ντόπιοι και ξένοι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί του ευρωπαϊκού κεφαλαίου μεταλλάχτηκε από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ σε συνδιαλλαγή «ελέγχου» για να βρεθεί το «επαχθές» μέρος του, αποδεχόμενη τουλάχιστον το μεγαλύτερο τμήμα του.

Η ανάγκη απαλλοτριώσεως των ξένων και ντόπιων τραπεζών με την δημιουργία μιας μοναδικής Κεντρικής κρατικής τράπεζας κάτω από εργατικό έλεγχο, μετατράπηκε σε «δημόσιο έλεγχο των τραπεζών» με απροσδιόριστους «πυλώνες του δημοσίου» που δεν θίγουν το δικαίωμα των τραπεζιτών να συνεχίσουν να καταλυστεύουν την κοινωνία.

Ενώ η κρίση του σάπιου καπιταλισμού συνδέει και το παραμικρό μέσο αντιμετώπισής της με το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, την κοινωνικοποίησή τους και την ανάγκη σχεδιασμού ολόκληρης της κοινωνίας, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κάνει πως δεν καταλαβαίνει, δίνει διαβεβαιώσεις για τον σεβασμό της «υγιούς επιχειρηματικότητας» και προβάλλει ως λύσεις τα αστικά κεϋνσιανά μαντζούνια για την διάσωση του σάπιου καπιταλισμού!

Τώρα ο Αλέξης Τσίπρας, κάτω από τις πιέσεις του αστικού κόσμου, επιδεικνύοντας «υπευθυνότητα», διαβεβαιώνει ντόπια και ξένα κέντρα ότι την οικονομική κρίση θα την διαχειριστεί με την χρηματοδότηση της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και ότι με την καπιταλιστική «ανάπτυξη» που θα φέρει, η δική του διαχείριση, «σε δύο-τρία χρόνια» θα επιστρέψει τα χρήματα που μας έδωσαν!!

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην φρασεολογία της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ έχουν αρχίσει ήδη, μετά τις κλογές της όης Μαΐου να κάνουν την εμφάνισή τους φράσεις όπως «θα χρειαστούν και κάποιες θυσίες». Προφανώς για να «ενισχυθούν» οι τράπεζες και να «επιστραφούν» γρηγορότερα τα χρέη και τα δάνεια.

Παραμύθια για «ανάπτυξη»

Η ανελέητη πραγματικότητα, ιδιαίτερα των δύο τελευταίων χρόνων, αδυσώπτα ξεσκέπασε τον πραγματικό χαρακτήρα της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» καίγοντας τις αυταπάτες και τα επιχειρήματα του ΣΥΡΙΖΑ για την μετατροπή της σε «Ευρώπη των λαών».

Η ηγεσία όμως του ΣΥΡΙΖΑ δεν κόλλησε. Ανακάλυψε έναν καινούριο «αέρα» που φυσάει στην «Ευρωπαϊκή Ένωση» και υπόσχεται την αλλαγή της. Προσδιορίζει τον αέρα αυτόν στην εκλογή του Γάλλου «σοσιαλιστή» Ολάντ, στις «υποσχέσεις» του για «αλλαγές» κατά του γερμανικού μοντέλου λιτότητας και στις κουβέντες που γίνονται για την «ανάπτυξη».

Πολύ γρήγορα όμως αποδείχτηκε ότι ο αέρας αυτός είναι «αέρας κοπανιστός» και φυσάει μόνο μέσα στα κεφάλια των ηγετών του ΣΥΡΙΖΑ, της ΔΗΜΑΡ, του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Αφού οι «αλλαγές» του Ολάντ αφορούν αποκλειστικά και

μόνο αναζητήσεις ευνοϊκότερων ρυθμίσεων και συνθηκών κερδοφορίας για το γαλλικό κεφάλαιο και η «ανάπτυξη» είναι συνυφασμένη με την «δημοσιονομική σταθερότητα», δηλαδή την μεγαλύτερη λιτότητα.

Ο ίδιος ο Αλ. Τσίπρας, που διακηρύσσει αυτόν τον κοπανιστό αέρα, αναγκάστηκε να χαρακτηρίσει τον Ολάντ ως «Ολαντρέου», παραλληλίζοντας τις υποσχέσεις του με αυτές που, το 2009, έδινε ο Γ. Παπανδρέου!

Όσο για τον πολυδιαφημιζόμενο «νέο» «αναπτυξιακό» προσανατολισμό της ληστρικής «Ευρωπαϊκής Ένωσης», στην πραγματικότητα δεν είναι παρά η επιδίωξη του μεγάλου ευρωπαϊκού κεφαλαίου, να βάλει στο χέρι νέους υποσχόμενους μεγάλη κερδοφορία κλάδους (ενεργειακό κλπ), εγκαταλείποντας την παραγωγική δραστηριότητα σε άλλους και καταστρέφοντας τεράστιες μάζες παραγωγικών δυνάμεων, πολύ πιο μεγαλύτερες απ' ό,τι θα δημιουργήσει. Διατηρώντας και επεκτείνοντας, βέβαια, την λιτότητα σε βάρος των λαϊκών μαζών και διευρύνοντας τον μεσαίωνα των "ελαστικών" εργασιακών σχέσεων σε βάρος τις εργατικής τάξης και των κατακτήσεών της.

Μπροστά στο δίλημμα Με το εργατικό ή το αστικό στρατόπεδο;

Μια τέτοια «αριστερή» κυβέρνηση με τέτοιο περιεχόμενο, που οραματίζεται και υπόσχεται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, σε κάθε της βήμα θα διαπιστώνει ότι ο σάπιος ιμπεριαλιστικός καπιταλισμός, το αντιδημοκρατικό αστικό κράτος (με το ψευδοδημοκρατικό κοινοβούλιο και τους αντιλαϊκούς κατασταλτικούς μηχανισμούς) και η ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της «Ε.Ε.» δεν επιδέχονται κανενός είδους διαχείριση υπέρ των εκμεταλλευόμενων και της κοινωνίας.

Ακόμα και η πιο απλή ουσιαστική φιλολαϊκή πολιτική είναι συνυφασμένη με το τσάκισμα του αστικού κράτους, με την εξουσία της εργατικής τάξης οργανωμένης στο δικό της, το εργατικό, κράτος, με την ανατροπή και την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ εμμένει στους σημερινούς διαχειριστικούς προσανατολισμούς της ηγεσίας του, τότε πολύ γρήγορα, ως «αριστερή» κυβέρνηση θα βρεθεί στην αντεργατική και αντιλαϊκή θέση που βρέθηκαν όλοι όσοι «αριστεροί», σε ολόκληρο τον κόσμο, ακολούθησαν τον δρόμο της ταξικής συνεργασίας και ανέλαβαν την διαχείριση του εκμεταλλευτικού αστικού καθεστώτος.

Η κατάληξη του «σοσιαλιστικού» ΠΑΣΟΚ και των κυβερνήσεών του είναι το πιο ζωντανό και κοντινό παράδειγμα..

Μόνο που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα έχει το χρόνο που είχε η πασοκική ηγεσία. Το 2012 δεν είναι 1981. Το μόνο ουσιαστικό «διαχειρι-

στικό έργο» που θα προσφέρει στο καθεστώς η σοσιαλδημοκρατική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, με ενδεχόμενη κυβερνητική ή όχι διαχείριση, δεν θα είναι μια πολύχρονη αντιλαϊκή διακυβέρνηση πασοκικού τύπου. Ούτε και «καλύτερες» ιδέες διακυβέρνησης της εκμετάλλευσης. **Το μοναδικό της «έργο» θα είναι η συγκράτηση των εκμεταλλευόμενων στα όρια των αυταπατών για το καθεστώς, η πληθώρα ανυλοποιήτων προσδοκιών, η απογοήτευση και ο αποπροσανατολισμός της εργατικής τάξης και των εκμεταλλευόμενων.** Η προσφορά δηλαδή του απαραίτητου χρόνου στο ετοιμόρροπο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς να ανασυντάξει τις δυνάμεις του, να επουλώσει τις πληγές και τις αδυναμίες που του προκαλεί η κρίση του και να προχωρήσει στην αντιδραστική δικτατορική νίκη του σε βάρος των εκμεταλλευόμενων, της κοινωνίας και του σοσιαλισμού!

Η περίπτωση της Χιλής, με την «Λαϊκή Ενότητα» του Αλιέντε δείχνει ανάγλυφα την τραγωδία που αντιπροσωπεύει η «αριστερή» διαχείριση του κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος.

Μπροστά στην αναπόφευκτη επερχόμενη ταξική σύγκρουση προς την οποία βαδίζει η ελληνική κοινωνία, το δίλημμα που μπαίνει στα μέλη και τους οπαδούς της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ είναι καθοριστικό και επιτακτικό.

Θα αφήσουν την ηγεσία αυτή να οδηγηθεί στην αντίπερα ταξική όχθη της καπιταλιστικής αντίδρασης, βοηθώντας την ετοιμόρροπη αστική εξουσία να ανασπλωθεί και οδηγώντας το εργατικό και λαϊκό κίνημα σε μια οδυνηρή ήττα;

Ή θα αντιδράσουν δυναμικά, θα απαιτήσουν να εγκαταλείψει την διαχειριστική λογική του σάπιου καπιταλισμού και να αναλάβει αγώνα άμεσα και όσο είναι καιρός για την συγκρότηση Ενιαίου Ταξικού Μετώπου με όλες τις Αριστερές δυνάμεις για μια Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών;

Που θα οδηγήσει στην εξουσία την εργατική τάξη, θα τσακίσει τον αστικό κρατικό μηχανισμό, θα οικοδομήσει ένα εργατικό κράτος βασισμένο στα εργατικά συμβούλια, θα οδηγήσει τη χώρα έξω από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της «Ευρωπαϊκής Ένωσης», θα απαλλοτριώσει τις τράπεζες δημιουργώντας μια Κεντρική κρατική τράπεζα, θα κοινωνικοποιήσει τις βασικές μονάδες παραγωγής, θα σχεδιάσει την παραγωγή και ολόκληρη την οικονομία στην βάση των κοινωνικών αναγκών, θα ανοίξει τον δρόμο για την αναγκαία σοσιαλιστική ανασυγκρότηση της οικονομίας και της κοινωνίας, θα παλέψει δυναμικά και ασταμάτητα για την διάλυση του αντιδραστικού μηχανισμού της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και την οικοδόμηση της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης.

Σταθάτος Χάρης

ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ ΚΑΙ «Ο ΑΛΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ» ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ

του Δ. Γιώτη

Μερικές πολύ σημαντικές αλήθειες είπε, σε προεκλογική συγκέντρωση, στην Λάρισα, ο Δημ. Γόντικας (μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ) αναφερόμενος στην κρίση του καπιταλισμού, στην ανάγκη απαλλαγής «από την θηλιά και τις δεσμεύσεις που επιβάλλει η ΕΕ», για τις «βαθείς αλλαγές που χρειάζονται» και για άλλα, το ίδιο σπουδαία, κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα, που προβληματίζουν έντονα στις μέρες μας τους εργάτες και τον εκμεταλλεζόμενο λαό στο σύνολό του. Όπως πολύ καθαρά το έδειξαν τα εκλογικά αποτελέσματα της βps του Μάν.

Στον «Ριζοσπάστη» της 31 Μάν, που παραθέτει αποσπάσματα της ομιλίας του, ο Δημ. Γόντικας ανάμεσα στα άλλα που είπε, είπε επίσης και τα εξής:

«Είμαστε μπροστά σε τεράστια προβλήματα και αντιθέσεις που έχουν συσσωρευτεί, όχι εξαιτίας κακών χειρισμών, αλλά από τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης. Αυτό το σύστημα έχει σαπίσει, έχει φτάσει στο τέρμα του...»

Συμφωνούμε απόλυτα μαζί τους. Σήμερα μόνο όσοι δεν θέλουν να δουν την πραγματικότητα, δεν βλέπουν ότι ο αποσυντιθέμενος παγκόσμιος καπιταλισμός, έχει φάει τα ψωμιά του, έχε φτάσει στο τέρμα του. Κι όχι μόνο είναι ανίκανος να λύσει οποιοδήποτε σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα αλλά συσσωρεύει διαρκώς και οξύνει τα άλυτα προβλήματα της κοινωνίας και πολλαπλασιάζει μαζί τις αντιθέσεις μέσα σ' αυτήν.

Αυτή η μαρξιστική αλήθεια (η αλήθεια του επιστημονικού σοσιαλισμού που δεν είναι βέβαια καθόλου καινούρια) είναι η πιο σημαντική, η πιο σπουδαία, απ' όλες τις άλλες αλήθειες του μαρξισμού που εκφώνησε ο Δημ. Γόντικας στη συγκέντρωση της Λάρισας. Και χωρίς αμφιβολία, η αλήθεια αυτή δεν δυσκολεύονται σήμερα πια, να την δεχτούν οι εργάτες και οι άλλοι εκμεταλλεζόμενοι, που ζουν και βλέπουν κάθε στιγμή τις συνέπειες της καπιταλιστικής σήψης και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Κοντά σ' αυτήν την αφετηριακή και θεμελιώδη αλήθεια του μαρξισμού, ο Δ. Γόντικας, στην προεκλογική ομιλία του, αναφερόμενος στα προβλήματα της αγροτικής παραγωγής, είπε και τα εξής:

«Δεν υπάρχουν πλέον πολλές επιλογές. Ή θα δεχτούν πλήγμα αποφασιστικό οι παράγοντες που στέκονται φρένο στην ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής προς όφελος του λαού, ή η κατάσταση θα πηγαίνει δραματικά προς το χειρότερο. Αυτό το πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί από τα πάνω. Από κυβερνήσεις που αποδέχονται τις δεσμεύσεις της ΕΕ, τις ΚΑΠ, των μνημονίων...»

Πολύ σωστά. Ούτε αυτό το οξύ πρόβλημα ούτε και κανένα άλλο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα, δεν μπορεί να λύσει οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση μέσα στα πλαίσια και τα δεσμά της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, της επονομαζόμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Κι όπως πολύ καθαρά το δείχνουν οι εξελίξεις και τα γεγονότα, σε κάθε χώρα, σε ολόκληρο τον πλανήτη, καμιά καπιταλιστική κυβέρνηση, δεξιά, κεντρώα, ή «αριστερή», δεν μπορεί να βγάλει την κοινωνία από τον καπιταλιστικό βάλτο της κρίσης, της αποσύνθεσης και της ιμπεριαλιστικής ληστείας.

Κατά συνέπεια, είναι βέβαιο ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ (που υπόσχεται να «εκδημοκρατίσει» τον ιμπεριαλιστικό καπιταλισμό, στην

Ελλάδα και στην Ευρώπη) ακολουθεί έναν πολύ λαθεμένο δρόμο. Κι αν δεν αναπτυχθεί, από τους κομμουνιστές, αγώνας για να αποκαλυφθούν και να εγκαταλειφθούν το γρηγορότερο οι επικίνδυνες αυτές ρεφορμιστικές αυταπάτες της, η ηγεσία αυτή, του ΣΥΡΙΖΑ, προορίζεται σίγουρα να παίξει έναν πολύ άσχημο, αντιδραστικό ρόλο, σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού, με ολέθριες συνέπειες και για το κομμουνιστικό κίνημα.

Και μ' αυτήν την έννοια, μπορεί τελικά να γίνει πραγματικότητα η πρόβλεψη που έκανε ο Δ. Γόντικας και όλη η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ. Σύμφωνα με την οποία:

«Και η κυβέρνηση που διεκδικεί ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι μια κυβέρνηση που θα βάλει πλάτη να ξελασπώσει την αστική τάξη και τα μεγάλα συμφέροντα από τη βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα στα οποία βρίσκονται.»

Ναι, αυτό μπορεί στα αλήθεια να γίνει. Ο μαρξισμός δεν αμφιβάλει, ασφαλώς, καθόλου γι' αυτό. Όμως, αν θα μπορέσει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να κάνει αυτά που προβλέπει ο Δ. Γόντικας και όλοι οι άλλοι

ηγέτες του ΚΚΕ. Αν θα καταφέρουν, οι αριστεροδημοκράτες «ριζοσπάστες» ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τους αγύρτες ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας, να κοροϊδέψουν ξανά τους εργάτες και το λαό. Αν κάτι τέτοιο γίνει πράγματι ακόμα μια φορά, ύστερα από την πικρή εμπειρία της απάτης του ΠΑΣΟΚ, σ' αυτή την περίπτωση σίγουρα την πιο μεγάλη ευθύνη θα την έχει η ηγεσία του ΚΚΕ και ολόκληρο το κομμουνιστικό κίνημα, όπως το βεβαιώνει αλάθευτα ο μαρξισμός και η παγκόσμια ιστορία της πάλης των τάξεων.

Γιατί είναι ευθύνη πρώτα απ' όλους της ηγεσίας του ΚΚΕ και όλων των κομμουνιστών να παλέψουν για να αποτραπεί μια νέα εξαπάτηση και ήττα των εργατικών και λαϊκών μαζών. Άρα, η ηγεσία του ΚΚΕ ιδιαίτερα, πρέπει να πάψει να κάνει τον οιωνοσκόπο, τον μάντη επερχόμενων κακών και συμφορών!

Είναι ευθύνη κύρια της ηγεσίας του ΚΚΕ να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα από τις μαρξιστικές αλήθειες που επικαλείται σχετικά με την κρίση και το σάπισμα του καπιταλισμού και για τον αντιδραστικό ρόλο όλων των ρεφορμιστών ηγετών.

Να βγάλει δηλαδή τα συμπεράσματα που είχαν βγάλει οι μαρξιστές επαναστάτες πολύ πριν από την Ρώσικη σοσιαλιστική επανάσταση. Και να πει ανοιχτά και ξεκάθαρα ότι η μοναδική διέξοδος από το αδιέξοδο και τη σήψη του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού είναι ο επαναστατικός αγώνας για τον σοσιαλισμό, για την εργατική συμβουλευτική δημοκρατία, στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.

Με βάση αυτήν ακριβώς την θεμελιώδη αλήθεια του μαρξισμού, σύμφωνα με την οποία «το σαπισμένο καπιταλιστικό σύστημα έχει φτάσει στο τέρμα του» και επομένως επιβιώνει τρώγοντας τις σάρκες του και την κοινωνία, η ηγεσία του ΚΚΕ όφειλε να έχει επεξεργαστεί ένα μαρξιστικό επαναστατικό μεταβατικό πρόγραμμα σοσιαλιστική αναδιοργάνωσης ολόκληρης της παραγωγής και της κοινωνίας. Και πάνω σ' αυτό το πρόγραμμα να καλεί επίμονα την εργατική τάξη, τους φτωχούς αγρότες και όλους τους εκμεταλλεζόμενους, να απορρίψουν τις χρεοκοπημένες (άπειρες φορές) ρεφορμιστικές αυταπάτες και να παλέψουν για την αναγκαία επαναστατική κυβέρνησή τους, την σοσιαλιστική κυβέρνηση των εργατικών και αγροτικών συμβουλίων. Με άλλα λόγια, αν η ηγεσία του ΚΚΕ ήταν συνεπής με τον μαρξισμό, αν δεν ήταν σταλινική ηγεσία, στο κέντρο της τωρινής προεκλογικής καμπάνιας της θα είχε βάλει τον σοσιαλιστικό διαφωτι-

σμό και προσανατολισμό των προλεταριακών μαζών που ψήφισαν και σκέφτονται να ξαναψηφίσουν την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για μια κυβέρνηση της Αριστεράς.

Το ίδιο που έκαναν οι ηγέτες του μπολσεβικισμού με τις εργατικές μάζες που ακολουθούσαν τα «διαχειριστικά» κόμματα των σοσιαλεπαναστατών και των μενσεβίκων και την «αριστερή» κυβέρνησή τους, αυτό το ίδιο έπρεπε, πολύ περισσότερο να κάνουν σήμερα, οι ηγέτες του ΚΚΕ και κάθε κόμματος ή σχηματισμού που έχει αναφορά στον κομμουνισμό, στις ιδέες και τις αλήθειες του επαναστατικού μαρξισμού.

Με το Μεταβατικό Πρόγραμμα της επαναστατικής σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης και με την πολιτική πρόταση της **Κυβέρνησης Εργατών και Φτωχών Αγροτών**, βασισμένη στο **Ενιαίο Εργατικό Ταξικό Μέτωπο**, θα παρουσιάζονταν στις εκλογές και θα πρόσφερε στις εργατο - λαϊκές μάζες την αναγκαία αξιόπιστη σοσιαλιστική προοπτική. Αφαιρώντας έτσι από τους τσαρλατάνους της «ανανεωτικής» αστικής αριστεράς και από τους δήθεν σοσιαλιστές, την δυνατότητα να καλλιεργούν τις όποιες «αριστερές» αυταπάτες και να σπέρνουν επικίνδυνη σύγχυση.

Αυτά θα έκανε μια πραγματική κομμουνιστική ηγεσία, που θα είχε για σταθερή πυξίδα της τις ιδέες και τις μεθόδους του επαναστατικού μαρξισμού, του λενινικού μπολσεβικισμού. Και δεν θα άφηνε έδαφος για την δημιουργία και την μαζικοποίηση λαοπλάνων σχηματισμών όπως το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΔΗΜΑΡ.

Η παγκόσμια ιστορία και ο μαρξισμός έχουν διδάξει ότι όταν λείπει η επαναστατική, δηλαδή η αληθινή κομμουνιστική ηγεσία του προλεταριάτου, φυτρώνουν και αναπτύσσονται κάθε λογής «αριστερά», «σοσιαλιστικά» ή και ακροαριστεριστικά «κομμουνιστικά» υποστυλώματα του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος, που ζει στην ιμπεριαλιστική εποχή της θανάσιμης αγωνίας του, την εποχή των πολέμων, των προλεταριακών επαναστάσεων και

των αντεπαναστάσεων (Ν. Λένιν).

Αλλά, ο Δ.Γόντικας και ολόκληρη η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, συνεπείς με τα αντιμαρξιστικά σταλινικά δόγματα χρησιμοποιούν επιλεκτικά μερικές από τις ιδέες και τις αλήθειες του μαρξισμού, ενώ αρνούνται την ουσία της επαναστατικής πολιτικής του: την πάλη για τον διεθνή σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Αντίθετα η γραφειοκρατική ηγεσία προτείνει έναν «άλλο δρόμο ανάπτυξης», δηλαδή τον δρόμο του λαϊκίστικου μικροαστικού εθνικορεφορμισμού.

Γι' αυτό, ο Δ. Γόντικας, παλιός μαθητής της δογματικής γραφειοκρατικής σχολής του σταλινικού καιροσκοπισμού άφησε στην ομιλία του μετέωρη την επιστημονική αλήθεια και απόδειξη του μαρξισμού σχετικά με την παρακμή και σήψη του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Δεν είπε ούτε μια λέξη για την ανάγκη της πάλης για τον σοσιαλισμό στην Ελλάδα και στην Ευρώπη του σήμερα. Δεν ανέφερε τίποτε για τον λόγο που το ΚΚΕ δεν έχει παρουσιάσει πρόταση για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών, με σοσιαλιστικό επαναστατικό πρόγραμμα, όπως το έκαναν οι μπολσεβίκοι κάτω από την ηγεσία του Λένιν.

Μίλησε για τους αιματηρούς αγώνες των κολίγων που απέσπασαν την γη από τους τσιφλικάδες. Έκανε γενικά λόγο για «λαϊκό ξεσηκωμό» από τον οποίο θα αναδειχτεί, κάποτε στο μέλλον, «κυβέρνηση που θα εκφράζει τον λαό...». Αναφέρθηκε επίσης σε «βαθείς αλλαγές που χρειάζονται» και στον «άλλο δρόμο ανάπτυξης», σημειώνοντας όμως ότι «σήμερα οι πλατιές μάζες των εργαζόμενων στις πόλεις και στα χωριά δεν έχουν πάρει τις αποφάσεις τους για έναν αγώνα ρήξης και ανατροπής...». Αλλά χωρίς να πει οτιδήποτε για τις βαριές ευθύνες που έχει σχετικά και μ' αυτό η καιροσκοπική νεορεφορμιστική ηγεσία του ΚΚΕ.

Με άλλα λόγια, ενώ μιλούσε σε προεκλογική συγκέντρωση για τις εκλογές της 17 Ιούνη και την ώρα που ο οργανωμένος λαός προσβλέπει (από ανάγκη) στην κυβέρνηση της αριστεράς που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ, ο σταλινικός αυτός ηγέτης του ΚΚΕ περιέγραφε τι πρέπει να γίνει στο απροσδιόριστο μέλλον... Για να μπούμε επιτέλους στον «άλλο δρόμο ανάπτυξης» με «ισχυρό ΚΚΕ».

Κι όμως, αυτή την σοφιστεία οι δογματικοί του σταλινισμού την λένε κομμουνιστική επαναστατική πολιτική!!!

Και παραξενεύονται που παρά την κατάρρευση του αστικού πολιτικού συστήματος στις 6 του Μάη, το ΚΚΕ, έμεινε στάσιμο και τώρα κινδυνεύει να πάθει καθίζηση!

Ας βγάλουν τα μαθήματά τους οι πρωτόποροι αγωνιστές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, καθώς τα γεγονότα τρέχουν.

Δ. Γιώτης

Τα μαθήματα από την τραγωδία της Χιλής και της «Λαϊκής Ενότητας»

Η πολιτική του «Λαϊκού Μετώπου» και τα αποτελέσματά της.

Στις συνθήκες του κοινωνικού αναβρασμού, της βαθιάς κρίσης του αστικού πολιτικού συστήματος και της αναπτυσσόμενης πώλωσης που τώρα ζούμε. Σ' αυτές τις συνθήκες, που κάνουν πολύ πιθανή την εκλογική ανάδειξη μιας «αντινεοφιλελεύθερης» «κυβέρνησης της αριστεράς» με επικεφαλής τους ηγέτες του αριστερού αστικοδημοκρατικού ΣΥΡΙΖΑ είναι απόλυτα αναγκαίο (κατά την γνώμη μας) να μελετηθούν με πολύ προσοχή απ' όλους τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος και ολόκληρης της αριστεράς, τα μαθήματα που βγήκαν από την τραγωδία των εργατών και του λαού της Χιλής. Που ακριβοπλήρωσαν με το αίμα τους και τη ζωή τους, το 1972-73, την δειλία, την πολιτική ανοησία και τις ρεφορμιστικές ψευδαισθήσεις των καιροσκοπών ηγετών της κυβέρνησης «Λαϊκής Ενότητας» και κυρίως των «αριστερών» ηγετών του Σοσιαλιστικού Κόμματος και του σταλινικού Κομμουνιστικού Κόμματος της Χιλής.

Για την επείγουσα αυτή μελέτη εμείς προτείνουμε την εξαιρετική μπροσούρα του ισπανού επαναστάτη μαρξιστή, Χόρχε Μαρτίνεζ, που κυκλοφόρησε στην ελληνική γλώσσα από την Κίνησή μας, το 1980. Και η οποία, με την επιστημονική μέθοδο του μαρξισμού, αποδεικνύει ότι οι πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων», δηλαδή οι πολιτικές της συμφιλίωσης και της συνεργασίας με τα κόμματα του μικροαστισμού και του κεφαλαίου είχαν πάντα ολέθρια αποτελέσματα πάνω στους εργάτες και όλους τους εκμεταλλευόμενους, όχι μόνο στην Χιλή αλλά σε κάθε χώρα, σ' ολόκληρο τον κόσμο.

